

TRACY
BUCHANAN

KRUH POCHYBNOSTÍ

THRILLER

MYSLELA SI, ŽE JE DOKONALOU MATKOU.
DOKUD SE NEOBJEVILI NOVÍ SOUSEDÉ.

KRUH POCHYBNOSTÍ

Text copyright © 2021 by Tracy Buchanan
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Lustigová, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3130-5 (pdf)

TRACY BUCHANAN

KRUH POCHYBNOSTÍ

přeložila Martina Lustigová

VENDETA

*Věnováno mojí statečné mamince,
která má stále úsměv na tváři,
a to i v těch nejtěžších časech.
A muži, který jí pomáhá, aby se mohla usmívat,
mému báječnému nevlastnímu otci, Vicovi.*

*Na památku dědečka Archbolda,
člověka vsutku laskavého,
velkorysého a pozorného.*

1

Pondělí 14. září

v 8.10

Islo, tvoji falešní rodiče si pořídili nové žaluzie, a to se mi nelíbí. Z úkrytu na konci vaší zahrady tě skrz ně skoro nevidím. Podaří se mi zahlédnout tvoji malou dokonalou ruku, jak se mihne vzduchem. Letmo spatřím tmavé kadeře, když poskakuješ po pokoji oblečená ve školní uniformě. Teď už chápu, proč měl v posledních týdnech můj najatý soukromý detektiv Garrett potíže tě vyfotit a natočit. Nemůžu ti ani vypovědět, jak je frustrující dotýkat se jen malých kousíčků tvého života, když bys měla být celá moje. Jedna bolest se vrší na druhou. A navíc k tomu ještě musím snášet Garrettovy pravidelné týdenní zprávy. Pokaždé jen potvrzují, že lidé, kteří se nazývají tvými rodiči, jsou naprosto průměrní.

A ejhle! Najednou se žaluzie krátce zdvihnou a mně se otevře ničím nenarušovaný pohled na tebe – na moji holčičku! Nenápadně vyhlížíš ven. Cítím takové štěstí, že na chvíli skoro přestanu dýchat.

Díváš se na mě? Myslím, že ano. Tušíš, že nám v tělech koluje stejná krev?

Cítíš, že budeme brzy spolu? Možná ano.

Žaluzie se však zavřou tak rychle, jako se otevřely. Musím vynaložit veškeré své síly, aby mě vztek úplně neovládl.

Ohlédnu se směrem k hranatému červenému jeřábu. Tyčí se v dálce nad korunami stromů a rypadlo pod ním je připravené začít rvát lesní podloží na kusy.

Už to nebude dlouho trvat, drahoušku. Už to nebude dlouho trvat.

2

Pondělí 14. září

v 8.15

„To je zvláštní,“ poznamenala Emma a dívala se ven na červený jeřáb, trčící nad lesem jako nějaká kovová žirafa.

Stála u kuchyňského okna a objímala rukou šálek vlažné kávy, zatímco čekala, až její dcera Isla dojí snídani.

Emmin manžel Dele vytáhl z toastovače kousek spáleného chleba. Když se horkého pečiva dotkl, vyjekl bolestí. „Možná spadl nějaký strom.“

Emma se zasmála. „Odkdy se spadlé stromy odstraňují jeřábem?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl Dele a letmo ji políbil na tvář. „Já se živím prodáváním knih, ne stromů. Už musím jít. Tak ahoj.“

Přešel ke kuchyňskému stolu, kde Isla uždibovala cereálie a přitom sledovala cosi na svém iPadu. S úsměvem zvedla oči k tátovi, on ji políbil do tmavých vlasů a pak vyšel z kuchyně. Než zmizel za dveřmi domu, poslal jim ještě vzdušný polibek.

Emma se pro sebe usmála. Ráda ho viděla takhle spokojeného.

„Dobře,“ řekla a podívala se na hodinky. „Už to dojez, nebo přijdeme pozdě.“

„Zase,“ podotkla Isla a obrátila hnědé oči v sloup.

Isla měla pravdu. Slíbily si, že tohle pololetí dorazí do školy vždycky včas. Ale dnes byl první den nového školního roku a vypadalo to, že svůj slib nedodrží. Tím by si vysloužily další kyselý pohled přísné ředitelky paní Gouldové a nepochybně i pohoršené pohledy matek čekajících u školních vrat. Bylo dost těžké se jako noví obyvatelé Forest Grove začlenit do místní, úzce semknuté komunity. Ano, přistěhovali se sem už před sedmi měsíci, a přesto se tu Emma stále necítila jako doma.

„Pospěš si, drahoušku,“ tleskla Emma rukama a Isla se pomalu zvedla ze židle. „Obuj si boty.“

Isla couvala z kuchyně s jedním prstem vztyčeným. „Ještě minutu, mami. Jenom jednu minutku. Zapomněla jsem přání, co jsem vyrobila pro Tegan.“

„Ne, ihned se obuj!“ zvolala Emma a znovu se zoufale podívala na hodinky.

Isla se zastavila, překřížila paže a prohlédla si matku od hlavy k patě. „Mami, radši si napočítej do pěti. Pojď, počítej se mnou. Jedna-dva-tři-čtyři-pět.“

Emma se zhluboka nadechla a udělala, o co ji dcera požádala. Pak si uvědomila, že její desetiletá holčička jí právě předvedla techniku na zvládání hněvu. Nemohla si pomoci a vyprskla smíchy. Isla ji vzápětí následovala.

„Co ty jsi zač?“ pohlédla Emma na dceru. „Tak dobře, ale pospěš si!“

Isla vystřelila nahoru do svého pokoje, její kroky na dřevěných prknech podlahy zněly jako dupot stáda slonů.

Emma se zrovna chystala vzít si tašku ze stěny, když vzduch prořízl zvuk tříštícího se skla. Vyděšeně zalapala po dechu.

„Islo?“ zavolala nahoru a srdce jí přitom tlouklo jako o závod.

Isla přiběhla zpátky, v ruce práníčko, které napsala pro kamarádku.

„Co se děje? Nestalo se ti nic?“

„Jsem v pořádku. Proč?“

„Slyšela jsem, jak se sype sklo. Počkej tady.“

Emma vykročila směrem k obývacímu pokoji. Přicházel ten zvuk odtamtud? Otevřela dveře a znovu zalapala po dechu.

Veliké okno vedoucí do zahrady bylo roztržštěné, kousky skla se válely po koberci, zatažené žaluzie byly zohýbané a polámané. Uprostřed mezi sklem ležel kámen z venkovní skalky.

Někdo ho sem musel hodit!

„Co se děje, mami?“ ozvala se Isla z druhé strany vstupní haly.

Emma k ní rychle natáhla ruku, aby jí tak zabránila vejít do pokoje a spatřit tu spoušť. „Počkej.“

Vyhlédla ven do zahrady, ale nikdo tam nebyl.

„Tak co se stalo?“ naléhala Isla.

„Rozbilo se okno.“

Islina hezká tvář vypadala znepokojeně.

„To nic,“ usmála se Emma nejistě a snažila se ji uklidnit. „Vítr asi něco povalil na zahradě. Utíkej ven a podívej se, jestli je tam ještě táta.“

Isla přikývla a vyrazila k předním dveřím.

Když Emma osaměla, přistoupila k oknu a objala se rukama kolem těla. Právě okno v obývacím pokoji bylo v domě největší a nabízelo krásný výhled do lesa. Zrovna díky tomu je tohle místo zaujalo, když si jej v loňském roce přijeli prohlédnout. Líbilo se jim tu hned od prvního okamžiku.

„A sakra,“ zaslechla za sebou Delea, který přibíhal chodbou.

„Dohonila jsem ho, už byl v autě na silnici,“ vypravila ze sebe Isla zadýchaně. Tváře měla rudé a v očích jiskřičky hrdosti.

„Drahoušku, nemyslela jsem, že máš dělat tohle,“ obrátila se k ní Emma, když zpozorovala dceřiny bosé nohy.

Dele si prohlédl ten nepořádek v pokoji a prsty si prohrábl vlasy. Pak si všiml kamene na koberci. Emma viděla, jak zmatek v jeho tváři vystřídal vztek. Chystal se otevřít ústa, ale ona rychle zavrtěla hlavou a vrhla pohled na Islu a zase zpět.

Pohlédl ven do zahrady. „Jenom zajdu zkontrolovat, jestli venku není něco rozbitého,“ sdělil jim. „Nech to na mně, něco s tím udělám. Vezmi Islu do školy a pak jdi klidně do práce. Potom ti zavolám.“

Emma přikývla a obrátila se na Islu. „Tak pojď, miláčku. Vezmi si boty!“

Isla udělala, co jí matka řekla, ale pořád se přitom dívala na kámen v obývacím pokoji. Nebyla hloupá a došlo jí, že ten kámen jim do okna někdo hodil, o tom nebylo pochyb. Dele prošel kuchyní a pokračoval dál do zahrady. Emma si natahovala plášť do deště a dumala nad tím, kdo mohl něco takového udělat. Snažila se nemyslet na možnost rasově motivovaného útoku. Jistě, Dele a Isla mohli být v moři bílých tváří ve městě trochu nápadní, ale k něčemu rasistickému zatím nikdy ani v náznaku nedošlo.

Emma nasadila úsměv a obrátila se k Isle: „Dobrá, tak pojďme.“

Vyšly ven. V dále Emma uviděla dlouhou řadu aut sunoucích se jejich ulicí směrem ke škole a protočila oči. Teď už nebyla šance, že přijdou včas. Nesnášela řízení samo o sobě, a kdykoli nasedla do auta, pokaždé měla nervy napjaté k prasknutí. A když se k tomu navíc přidala hustá doprava nebo špatné počasí, bylo to ještě horší.

Městečko Forest Grove tvořilo několik ulic, které se klikatily kolem lesa. Jejich dům stál ve druhé ulici, takže byl celkem blízko jak ke škole, tak i k lesu. Jezdit do školy autem tedy nebylo zrovna nutné, pěšky by se cesta dala zvládnout ani ne za deset minut. Ale poté, co vysadí Islu, potřebovala Emma jet rovnou do Ashbridge do práce, což bylo ještě dalších dvacet minut jízdy.

Rozhodnutí, že nastoupí do nové práce, byl pro ni velký krok. Než se přestěhovali do Forest Grove, byla na volné noze a pracovala v klidu z domova. Bydleli v malém hezkém domku na okraji severního Londýna. Pak ale o pár ulic dál pobodali nějakého školáka a Emmě došlo, že tu pro výchovu Isly možná není to nejlepší prostředí. Navíc Dela, který v té době dělal redaktora ve velkém nakladatelství, propustili pro nadbytečnost. Vypadalo to, že nadešel čas na nějakou změnu. Pro Emmu by bývalo optimální zůstat dál na volné noze. Ráda pracovala sama, ve svém vlastním tempu, a také se jí nechtělo snášet společenské hovory s kolegy z kanceláře typu „Jak ses měla o víkend?“ . Nezávislou činností však nedokázala vydělat dost peněz, a to ani teď, když si Dele našel nové místo jako vedoucí knihkupectví v Ashbridge.

V současné době byla Emma zaměstnaná ve společnosti Růžový slon, v butikové agentuře pro sociální média. Vzala jednu z prvních prací, na které narazila. Líbil se jí ten výraz „butiková“. Když už musela chodit do kanceláře, alespoň to nebude moc velká kancelář.

Odpověděla na inzerát, ale předpokládala, že ji ani nepozvou na pohovor. Ačkoli pracovala v digitálním marketingu od doby, kdy se před sedmnácti lety se svojí sestrou přestěhovala do Londýna, chyběly jí některé kvalifikační předpoklady, které podle všeho firma požadovala. Určitě je ale něčím zaujala, protože ji pozvali na pohovor a hned den nato jí nabídli práci.

Než nabídku přijala, tak chvíli váhala. Znamenalo by to odstěhovat se z Londýna, který od jednadvaceti let považovala za svůj domov. A od chvíle, kdy jim před devíti lety vstoupila do života Isla, to byl i domov jejich rodiny. Nebude chyba vytrhnout Islu z prostředí velké městské základní školy a připravit ji o kamarády, se kterými se znala už od školky? A co Emma a její přátelé? Stálo ji to hodně úsilí, ale během doby, kdy Isla chodila do školky, se jí podařilo vybudovat si kolem sebe okruh milých lidí. Byla tak vyčerpaná péčí o malé dítě, že zapomněla na svou obvyklou nesmělost.

Když pak Deleovi ukazovala na Google Maps, kde se Ashbridge nachází, náhodou si opodál všimla zeleného městečka Forest Grove. Něco ji přimělo, aby si to místo vyhledala. Úvodní text na webových stránkách města zněl *Vítá Vás Forest Grove, utopický sen lesů a pokračoval kde stromy mají silné větve a hluboké kořeny.*

Čím více si Emma o městečku četla, tím více ji zajímalo. Přesně na takovém místě si dokázala představit, že Isla vyrůstá, a jeden ze dvou domů, které tu byly na prodej, se pro ně navíc dokonale hodil.

Měla pocit, že je to osud, a na ten Emma věřila. Právě osud k nim po letech, kdy bojovali s neplodností, přivedl jejich nádhernou holčičku. Díky osudu se Isla narodila ve správné chvíli a na správném místě, aby se mohla stát jejich dcerou. Emma si vzpomínala, že ve chvíli, kdy před ni sociální pracovnice položila fotku krásné osmiměsíční dívenky, pomyslela si: *Takhle se to mělo stát.*

„Mami, vypadáš, jako by ses měla rozbrečet. Co je?“ otázala se Isla cestou do školy, napůl zděšená, napůl fascinovaná při pohledu na matčino dojetí.

„Miluji tě, to je celé.“

Isle zružověly tváře a pak se usmála. „Taky tě miluju, mami.“

Objaly se, Emma pohladila Isliny černé kudrny, pak nastartovala a zhluboka se nadechla. „Dobře, takže do školy. Jdeme na to.“

Islina škola stála na okraji lesa. Možnosti parkování tu byly minimální, nacházela se zde jen maličká, štěrkem vysypaná plocha po straně budovy. Parkoviště bylo fyzickým ztělesněním nesouhlasu ředitelky, aby někdo z rodičů vjížděl do prostoru školy autem. Forest Grove bylo nakonec jen malé město, které si velmi zakládalo na svém respektu k životnímu prostředí. Škola žáky podporovala v tom, aby sem docházeli každý den pěšky. Ale i kdyby Emma nemusela jezdit do práce autem a nevozila Islu s sebou, nebyla si jistá, zda by ji s klidem nechala jít do školy samotnou po silnici a lesem tak, jako chodily jiné desetileté děti z její třídy.

Musela přiznat, že měla sklon ochraňovat Islu možná až příliš. Důvodem bylo nejspíš to, co se dozvěděla o prvním roce jejího života. Dítě tehdy žilo v narušené rodině se svou mladou, drogově závislou matkou. Pokud přehnaná starostlivost znamenala, že Emma počká, a teprve až Isla nastoupí na střední, pustí ji do školy samotnou s kamarády, tak ať... i když bude muset každý den podstupovat boj o parkovací místo!

Když Emma dojela na parkoviště, zjistila, že je plné – jaké překvapení!

„Bezva,“ zamumlala si pro sebe.

Provedla krkolomný obrat vozidla, najela zpátky na silnici a odbočila do nejbližší ulice. Ano, věděla, že se nemá parkovat na ulicích v obytné čtvrti u školy, ale měla snad na výběr? Alespoň neprovedla to, co ten land rover před ní, který zastavil rovnou na příjezdové cestě k nějakému domu!

Emma raději zajela na jedno tajné místočko, kde parkovala už dříve. Stála nyní vedle řady garáží tak, aby neblokovala žádný vůz, který by chtěl vjet dovnitř nebo vyjet ven. Rychle vystrčila Islu z auta a obě pospíchaly ke škole. Emma ještě cestou zkontrolovala čas hodinek. Zbývá jen pár minut, aby nepřišly pozdě, což by znamenalo, že by se musely zapsat na recepci. Ale když se někdy opozdily, nemusela alespoň před začátkem vyučování rozpačitě postávat na hřišti s ostatními matkami.

Tehdy v únoru Emma poprvé vstoupila na školní hřiště a ihned vycítila, že sem nepatří. Z Londýna byla zvyklá, že tam spousta maminek normálně pracovala. Tady ale byla pracující matka spíš vzácností. Emminy jehlové podpatky a rudý vlněný kabát ostře kontrastovaly s „uniformou“ žen ve Forest Grove, kterou tvořil nepromokavý plášť značky Joules nebo Boden a holínky Hunter, obuté přes legíny. Proč chodí oblečené právě takhle, Emma pochopila ještě ten den, kdy musela ze svého kabátu obírat listí a z vysokých podpatků seškrabávat bahno. A to jenom přešla přes parkoviště.

Emmě se sice podařilo sehnat nepromokavý plášť v letním výprodeji firmy Joules, ale i tak se tu cítila nepatříčně. Za celých sedm měsíců, kdy ve městě bydleli, si nenašla jedinou kamarádku. Nechápala, co dělá špatně. Přece to nemohlo být jen kvůli tomu, že tu je nová. Drobná tmavovlasá Lucy Croninová, maminka Poppy, jedné z Isliných kamarádek, se přistěhovala do Forest Grove teprve před třemi měsíci a všechny ostatní ženy ji přijaly. Lucyin manžel je tu teď novým správcem lesního parku, tak třeba proto? Důvodem mohlo být i to, že Lucy byla zkrátka mimořádně sebevědomá. Emma si často představovala, co by řekla její mladší sestra Harriet: „Proboha Em, buď trochu sebejistější. Věř si. Vyraž k nim a řekni jim, že musíte zajít na kafe.“

To se jí lehko poví! Harriet si vždycky věřila. Rodiče často tvrdili, že při narození dostala Harriet sebedůvěru i za Emmu. Ale nešlo jen o tohle, Harriet jako by k sobě lidi přímo magicky přitahovala. Už od chvíle, kdy začala chodit do školy, se vedle ní Emma cítila jako neviditelná. Emmě to ale nevadilo, vážně ne! Líbilo se jí být neviditelná, zabořit nos do knížky a s úsměvem na tváři pokradmu sledovat, jak její sestra vyvolává jednu dramatickou situaci za druhou. Proto se také Emma dostala k práci v sociálních médiích. Bylo to pohodlné, moci se ukryvat za 280 znaky.

Když se teď s Islou přiblížily ke školním vratům, spatřila Emma hlouček maminek. Kéž by znala aspoň jednu z nich natolik dobře, aby s ní mohla probrat právě nastalou situaci.

„Viděly jste ten obrovský jeřáb?“ zaslechla, jak se jedna z nich ptá. „Ať už tam stavějí cokoli, bylo by lepší, kdyby to nepřevyšovalo stromy v lese.“

„No, ten pozemek, co Melissa Byattová prodala, byl pěkně velký,“ doplnila další matka. „Vešlo by se na něj několik domů.“

„Slyšela jsem, že si tam nechává postavit dům jeden bohatý architekt, který má dost atraktivní manželku,“ pronesla třetí matka.

„Kde jsi to slyšela?“ zeptala se první.

„Craig přece pracuje na městské radě v Ashbridge, na odboru plánování. Ví to odtamtud.“

„Ta dodávka tam může stát, mami?“ zeptala se Isla.

Emma sledovala pohled své dcery směrem k silnici, od které zrovna přišly, a všimla si, že za jejím autem zaparkoval velký bílý stěhovák. Před ním stála žena asi v Emmině věku a tvářila se naštvaně. Byla oblečená do luxusních džínů a modře pruhované košile, dlouhé tmavé kudrnaté vlasy měla stažené do úhledného culíku.

„No nazdar,“ sykla potichu Emma.

Podívala se na hodinky. Mohla prostě vejít do školy, ujistit se, že tam Isla bude včas, a až potom čelit následkům. Žena však už zachytila její pohled.

„To je vaše auto?“ zakřičela na ni.

Dvě kolemjdoucí maminky se zastavily a se zaujetím sledovaly situaci.

Emma zrudla ve tváři. „Ano, nezlobte se,“ zavolala s omluvným úsměvem. „Projedete tam, že ano?“ dodala a ukázala na mezeru mezi svým autem a zdí.

„To teda rozhodně neprojekt!“ utrhla se na ni ta žena.

Emma se znovu podívala na hodinky. „Podívejte, nevadilo by vám pár minut počkat? Nechci, aby dcera přišla pozdě.“

„A můj syn snad může přijít první den pozdě do školy kvůli tomu, že jste nás tu zablokovala? To je podle vás v pořádku?“ prohlásila žena a ukázala na dodávku. Emma se zadívala přes silnici a uviděla v autě sedět chlapce o pár let mladšího než Isla se stejnou olivovou pletí, jako měla jeho matka. „Už tak máme dost velké zpoždění. A nejde jen o nás. Co kdyby tudy potřebovala projet sanitka?“ pokračovala žena a zírala tmavýma očima na Emmu tak upřeně, až z toho Emmu začalo svědit po těle.

Emma vzdychla. Tohle teď opravdu nepotřebovala. Opodál se zastavil postarší pár a se zájmem je sledoval. Věděla, co jsou někteří z místních lidí zač. Viděla to v komentářích na facebookové skupině Forest Grove. Někteří tu ve městě žili už od jeho založení téměř před třiceti lety a chovali se, jako by za dob jejich mládí zvládali všechno líp. Oni zkrátka do všeho musí vrtat.

Obrátila se k Isle: „Zůstaň tady, miláčku.“

Doběhla ke svému autu a naskočila dovnitř. Právě se chystala zavřít dveře, když si všimla, že žena si mobilem fotí její SPZ.

„Co to děláte?“ otázala se.

„Nahlásím vás na policii,“ odpověděla.

Emma překvapením otevřela pusu. „Na policii? Nemyslíte, že to trochu přeháníte?“

„Podle mě to spíš přeháníte vy, když se kvůli vám nemůžu dostat do garáže,“ vyštěkla a položila ruku na dveře Emmina vozu, aby se nedaly zavřít.

Emma zakroutila hlavou. Naprosto neuvěřitelné! Napřed to rozbité okno... a teď tohle. A to všechno se událo během jedné hodiny.

„Tak jo, klidně si ty fotky udělejte, mně je to jedno!“ zakřičela na ni. „Ale ihned dejte ruce pryč z mého auta, ať můžu odjet a přestat vám blokovat vaši drahocennou garáž.“

Žena se na ni překvapeně podívala. Emma měla zkušenost, že lidé tak reagovali často, když se ta nesmělá a nenápadná žena, za kterou ji měli, náhle ozvala.

Ale tmavovlasá žena trvala na svém: „Až udělám všechny fotky, které potřebuji, dřív ne.“

Emma zaryla nehty do dlaní ve snaze ovládnout svůj vztek. Bylo to však zbytečné. Prudce přibouchla dveře. Žena odskočila, vyjekla a rychle si přitiskla prsty na hrudník.

„Přivřela jste mi prsty!“ zaskučela.

„Je všechno v pořádku, Myro?“ ozval se něčí hlas.

Emma se otočila a uviděla, jak u nich zastavuje zbrusu nový, safírově modrý jaguar. Z okénka hleděl na rozezlenou ženu asi třicetiletý muž. Byl pohledný, měl světle rezavé vlasy a jiskřivé zelené oči. Vedle něj seděla žena tmavé pleti, asi stejného věku, s labutí šíjí. Hlavu měla odvrácenou k jednomu ze dvou malých chlapců na zadním sedadle.

„Jé, to jsi ty, Lawrenci!“ vykřikla žena, co se jmenovala Myra, položila si ruku na hrudník a tváře jí zrudly.

Emma pohlédla z jednoho na druhého. Byla jasné, že se ti dva znají.

Skvělé, pomyslela si. Další člověk, co si na mně smlsne.

Ale místo aby se ten muž – Lawrence – do Emmy pustil, usmál se na ni. „Tak co se tady děje?“

„Tahle žena mě obtěžuje,“ stěžovala si Myra. „Přibouchla mi prsty do dveří, vidíš?“

„To jsem nechtěla,“ bránila se Emma. Znovu vystoupila z auta a pokusila se podívat na Myrinu ruku, která si ji tiskla v podpaží. „Snažila jsem se popojet s autem, jak si přála.“

„Blokovala nám vjezd do garáže!“ odsekla Myra. „Dělá problémy přímo před školou,“ dodala a podívala se na dvě matky a postarší pár, kteří je celou dobu se zaujetím pozorovali.

Emmě bylo do pláče. Jak se to mohlo tak rychle vyhrotit?

„Je tam dost velká mezera, abys projela, Myro,“ podotkl Lawrence. „Chcete, abych se toho ujal? A vy maminky můžete zatím dovést děti včas do školy. Je jen potřeba se opatrně vyhnout.“

„Ale to vážně nemusíš,“ odpověděla Myra nervózně.

„Vždyť je to maličkost, opravdu,“ řekl Lawrence.

Emma se na něj vděčně usmála.

„Moje žena může jít s vámi. Tatjano?“ zavolal na manželku.

Jeho žena se otočila a usmála se.

Emma překvapeně ucouvla o krok vzad.

Ta žena vypadala přesně jako Islina biologická matka Jade!

3

Pondělí 14. září

v 8.42

Dívám se na tebe, Islo, a nemůžu skoro ani dýchat. Samozřejmě znám tvoje fotografie zblízka, díky Garrettovi. Mám hromadu tvých fotek z posledních několika let, a můžu tak sledovat, jak jsi vyrůstala. Když ses ale teď přede mnou objevila – skutečná a krásnější, než kdy mohl být můj sen –, vidím i tu podobu. Nejen to zjevné, jsou tu i drobnosti, třeba způsob, jakým nakláníš hlavu, nebo ten tvůj maličko křivý úsměv.

Je to jako dívat se do zrcadla.

Taky sis toho všimla?

Přinutím se odtrhnout od tebe oči a znovu vzít na vědomí ženu, která si říká tvoje matka. Před pár měsíci mi přišel její poslední videozáznam. Od té doby se změnila. Zkrátila si vlasy k ramenům a dost nevkusně si je obarvila. Teď je má tmavě zrzavé, aby překryla původní nezajímavou hnědou. Taky ztloustla – nevypadá to dobře, protože je tak malá. Za to asi můžou všechny ty firemní večeře, které pro své zaměstnance pořádá ta příšerná agentura v Ashbridge.

Prý butiková agentura. Vážně? Co to vlastně znamená? Jaká firma se může pojmenovat Růžový slon?

Rozdíl mezi tebou a jí je do očí bijící, asi jako mezi diamantem a hlinou.

Znovu pocituji naléhavou potřebu dostat tě pryč z jejího dosahu. Kdyby tu nebyly další překážky, prostě tě vezmu a okamžitě tě od té příšerné ženské odvedu.

Ale teď to nejde, situace vyžaduje trpělivost. Zatím stačí, že jsem tady, že jsem ti nablízku. Vlastně se tak ukáže, jak je tohle všechno osudové. Samozřejmě se počítalo s tím, že tě budu vídat na školním hřišti. Na to se vždycky těším. A taky mě potěšilo vidět tvoji falešnou matku v šoku, když zjistila, že ty její drahé žaluzie jsou úplně zničené. Přiznávám, že hodit balvan do okna bylo trochu riskantní. Klidně se to mohlo zvrtnout. Někdo z vás mě mohl upozorovat, jak se schovávám za stromem. Ale naštěstí se mi podařilo zmizet, dostat se včas domů a jít se na tebe podívat na hřiště.

Dneska ale nebylo v plánu tě potkat. Zrovna jsi byla se svojí falešnou matkou, která vyvolala poprask přímo před školou, což potvrdilo všechny moje obavy, pokud jde o její schopnost se o tebe postarat.

Emma se na mě dívá a mně je jasné, jaká je to ve skutečnosti troška. Oční linka jí trochu ujela mimo oční víčko a s tvářenkou to dost přehnala. Evidentně pospíchala, když se ráno vypravovala. A co to vypovídá o její způsobilosti být matkou? Je chaotická, uspěchaná, labilní... a labilita znamená trbliny. Trbliny, kterými můžeš propadnout.

Díky bohu u toho budu já a dokážu tě zachytit.

4

Pondělí 14. září

v 8.41

Emma tu ženu – Tatjanu, jak na ni manžel volal – sledovala, když vyklouzla z auta. Byla vysoká s krátkými černými vlasy, na sobě měla dlouhé bavlněné šaty olivové barvy, které splývaly přes draze vypadající vysoké hnědé boty, a štíhlé snědé paže jí obepínaly masivní dřevěné náramky. Nesla se sebevědomě a s lehkostí.

Tatjana obrátila svůj kočičí pohled k Isle. Ta jí pohled opětovala a fascinovaně na ni zírala.

Emma se podívala z jedné na druhou a v břiše pocítila nepříjemný záchvěv. Byly si neuvěřitelně *podobné*. Ano, Tatjana měla kůži o něco tmavší, ale obě měly stejné dlouhé končetiny a hnědé oči.

Islina biologická matka měla tytéž rysy.

Nemohla to však být ona, to bylo jasné. Vzhledem se sice podobaly, ale jinak nemohly být odlišnější. S Islinou biologickou matkou se Emma setkala skoro před devíti lety na jejich jediné kontaktní schůzce a rozhodně se nedalo říct, že by něčím

připomínala tuto kultivovanou suverénní ženu, která tu teď před ní stála.

Dívala se Emmě zpříma do očí, zatímco Jade Dixonová seděla tenkrát celá shrbená v chladné zasedací místnosti a stěží k Emmě dokázala zvednout pohled. Byla vysoká jako Dele – to Emma věděla z informačního dokumentu –, ale toho dne působila jako drobná a slabá žena. Když si povytáhla rukáv ušmudlaného svetru, aby se podržela, spatřila Emma možný důvod Jadeina stavu – stopy po jehlách. A také modřinu na krku, kterou jí bezpochyby udělal některý z těch surovců, již byli součástí jejího života... a jeden z nich byl i otcem Isly. Nikdo však nevěděl který, jeho jméno v rodném listě neuvedla.

Emmě jí bylo líto. Seznámila se s Jadeinou minulostí: vyrůstala bez otce v jedné z nejobávanějších čtvrtí Londýna a matka byla alkoholička. Emma očekávala, že Jade bude energičtější. Byla to přece ona, kdo si setkání s Emmou a Delem vyžádal. Ale jak tam tehdy Emma seděla, nechápala, proč se vlastně Jade chtěla sejít. Zjevně vůbec neměla chuť se s nimi bavit. Třeba si jen přála vidět dvojici, která jí zanedlouho vezme její dítě. Deleovi to rozhodně pomohlo. Chtěl vidět Islinu biologickou matku na vlastní oči.

Ale pro Emmu to bylo těžké.

Při tom setkání si Emma několikrát povšimla náznaku toho, kým by bývala Jade mohla být, kdyby měla lepší start do života. Viděla všechno to dobré, co Isla po své matce zdělila. Nejen nádherné, oválně tvarované hnědé oči a úžasné vlasy, černé afro. Ale také pronikavý pohled, když nakonec pohlédla na dvojici, která se chystala adoptovat její dítě. V té chvíli Emma zahlédla záblesk inteligence dřímající někde tam uvnitř. To ostatně dokazovala i Jadeina vysvědčení z počátků její školní docházky.

A teď, když Emma sledovala Tatjanu, uvědomila si, že představuje všechno, čím se mohla Jade Dixonová stát.

„Tat, tohle je Myra,“ představil Lawrence manželku rozzlobené ženě, která stále zabodávala zlostný pohled do Emmy a držela si ruku v podpaží.

„Á, tvoje nová asistentka!“ zvolala Tatjana. „Moc ráda vás poznávám, Myro.“

Myra se na ni nejistě usmála. „Já vás také, Tatjano. Je mi líto, že jsme se musely potkat za takových okolností,“ dodala a podívala se na Emmu.

„Stěhování nikdy neprobíhá zrovna hladce, že?“ poznamenala Tatjana. „Tak vyrazíme všichni do školy?“ zeptala se Emmy a usmála se na Islu.

„Dohoním vás,“ řekla Myra a bradou naznačila svému synovi, že má vystoupit z dodávky.

„Tak pojďme napřed!“ navrhla Tatjana.

Emma se odvážíla ji poslechnout. Tatjana kráčela ke škole s malým synkem a Emma poklusávala za ní. Cítila, že je Myra sleduje. I chlapec se podobal Isle, měl tmavě hnědé kadeře a charakteristický tvar očí... skoro jako by byl její mladší bráška.

„Tedy, bere to trochu moc vážně, že?“ podotkla Tatjana a ohlédla se přes rameno na Myru, která zrovna nervózně upravovala synovi účes a při pohledu na Emmu mhouřila oči. „Ale na druhou stranu, ty, co berou věci vážně, bývají často nejlepší asistentky, ne?“

„Hmmm,“ pronesla Emma nezávazně. Nebyla si jistá, že by dokázala s takovou asistentkou vyjít!

„Ještě jsme se ani pořádně nepředstavily,“ řekla Tatjana. „Asi jsem přeslechla vaše jméno.“

„Jsem Emma. Ještě jsem vás tu neviděla.“

„Zrovna se sem stěhujeme,“ vysvětlila Tatjana a pohlédla se spokojeným úsměvem směrem k lesu.

Emma sledovala, kam se žena dívá. „Ten jeřáb. Ten je váš?“

Tatjana se zasmála. „No, ten jeřáb není náš! Ale ano, je to součást naší stavby. Momentálně bydlíme v mobilním domě na staveništi a upřímně řečeno je to noční můra. Ale snad se za pár týdnů nastěhujeme.“

Emma se na ni překvapeně podívala. „Za pár týdnů? Ale... vždyť teprve začali stavět. Postavit dům přece trvá celou věčnost, ne?“

„Je to prefabrikovaný dům. Montuje se v Německu. Můj manžel Lawrence je architekt a navrhoval ho. Jakmile budou tenhle týden hotové základy, přivezou celý dům už víceméně dokončený. Určitě si všimnete, až nám ho povezou. Městem bude projíždět velký nákladák, na kterém bude naložený dům!“ Zasmála se hlubokým vřelým smíchem a znovu se podívala na Isla. „Zeke je úplně nadšený.“

Chlapec vesele přikývl a Isla se na něj na oplátku obdivně usmála.

„Ty budeš asi chytrý,“ řekla Isla. „Jdeš ve Forest Grove do školy poprvé?“

S mladšími dětmi to uměla výborně. Pokaždé se jí podařilo něčím je zaujmout. Emma často cítila smutek, že Isla nebude mít mladšího bratra nebo sestru, ale Dele neústupně trval na tom, že jim jedno dítě stačí.

„Ano,“ odpověděl Zeke a praštil do větve, kterou zrovna míjel. „Je mi pět a mám velikánskou sílu!“

„To je vidět!“ zasmála se Isla.

„Vy dva si spolu hezky rozumíte!“ všimla si Tatjana. „Až budeme mít dům dostavěný, chceme uspořádat oslavu. Určitě musíš

přijít, Islo... a tvoji rodiče samozřejmě také,“ dodala směrem k Emmě, jako by ji to napadlo až dodatečně.

„Jo!“ zajásala Isla a zatleskala rukama.

Tatjana se zasmála s ní. „Ty jsi ale krásná dívenka? A jaké máš vlasy! Prostě nádhera.“

„Ale učesat je, to je hrůza,“ navázala Emma.

Tatjana si rukama uhladila krátký účes. „Proto se stříhám. Starat se o vlasy, jako máme my, Islo, může být dost náročné. Ale dám ti pár tipů, jestli budeš chtít?“ navrhla a Isla nadšeně přikývla. „Když jsem byla mladá, trvalo mi to roky, než jsem se zvládla dobře učesat. Lidi to nechápou, pokud nemají vlasy jako my, že, Islo?“

Emma se zamračila. Nerýpla si Tatjana trochu?

„Tedy,“ řekla Tatjana, sáhla do kabelky a podala Isle malou tubu s vlasovým olejem, „tenhle olej je na vlasy, jako jsou ty naše, naprosto fantastický. Mám hodně podobných vzorků. Když se podíváš na YouTube a vyhledáš Whitney White, najdeš tam spoustu užitečných návodů.“

„Bezva,“ zaradovala se Isla a vzala olej do ruky, jako by to byl nějaký posvátný elixír. Emma si všimla, jak její dcera na tu ženu zírá – jako na nějakou bohyni. Ucítila vlnu žárlivosti šířící se jejím nitrem, ale snažila se ji nevnímat.

„Takže, co vlastně děláte, Emmo?“ zeptala se Tatjana, když vešli do školních vrat.

„Pracuji v sociálních médiích. A vy?“

„Bývala jsem módní návrhářka.“ Pohládila syna po vlasech. „Ale moji chlapci jsou pro mě teď absolutní prioritou. Nechtěla bych na ně kvůli práci nemít čas.“

Emma pozvedla obočí. Že by další rýpnutí?

„Vy jste byla módní návrhářka?“ zeptala se Isla s obdivným úžasem ve tváři.

„Navrhovala jsem oblečení. Vidím snad před sebou taky budoucí návrhářku?“

„Ano,“ přiznala Isla. „Miluji módu!“

„Hned, jak jsem tě poprvé uviděla, měla jsem pocit, že bys v sobě mohla mít uměleckou krev,“ řekla Tatjana Isle. „Když potkám spřízněnou duši, vždycky ji poznám.“

Isla se nadmula pýchou. Napřímila záda a vysunula bradu. „Já jsem hodně umělecky založená.“

„To Isla rozhodně je,“ souhlasila Emma a položila ruku dceři na paži. „Jsme na ni moc pyšní. Vlastně jsme o víkendu dělali nějaké módní návrhy, že ano?“

„Vážně?“ zeptala se Tatjana zvědavě.

„Isla má knížky, podle kterých si může navrhovat oblečení. Kničky TOPModel v kroužkové vazbě, které se dětem dneska líbí,“ pokračovala Emma a Tatjana se tvářila poněkud zmateně. „Tenhle víkend jsme tím strávily věčnost.“

Isla se zamračila. „Nestrávily jsem s tím věčnost. Když jsem tě přemlouvala, abys vybarvila jedny z těch šatů, prohlásila jsi, že tě to nebaví.“

Emma zrudla v obličeji. „Musela jsem dělat večeri!“

„Já vybarvování zbožňuji,“ řekla Tatjana. „Můžu omalovávat celé hodiny, že, Zeke?“

Chlapec nadšeně přikývl a Emma se snažila skrýt zlost. V hlase té ženy byl nepatrný náznak domýšlivosti, a ten jí šel trochu na nervy. Tatjana se bude do Forest Grove dobře hodit – vypadalo to, že v tomhle městě je namyšlených maminek víc, než je běžný průměr.

„To je ale krásná školička, že?“ řekla Tatjana, když dorazili na hřiště. Škola byla postavená z cihel a dřeva a v lese za budovou stály mezi stromy nejrůznější pracovní stoly a tabule. Rodiče byli shromážděni v hloučcích a obě děti vyběhly za ostatními, aby si mohly pohrát. Někteří z rodičů k nim obrátili svůj pohled a jejich pozornost upoutala okouzující žena, kterou tu dosud neviděli.

Lucy Croninová, matka malé Poppy, k nim přispěchala a honem Tatjanu objala. Emmu přitom jako obvykle vůbec nevzala na vědomí.

„Tatjano, konečně jsi tady!“ rozplývala se Lucy. „Pojď, ať se seznámíš s ostatními!“

Jak to, že se ty dvě už znaly?

Lucy Tatjanu odtáhla ke skupině maminek a Emmu tam nechaly samotnou. Emma se uchýlila ke svému obvyklému triku: předstírala, že má hrozně moc práce na mobilu. Měla by na to už být zvyklá – postávat sama na hřišti. Vždyť se to takhle táhlo celé měsíce. Stále se jí to však dotýkalo. Připomínalo jí to chvíle, kdy ona sama chodila do školy. Než zahájila školní docházku i její sestra, přežila Emma tři roky v osamění. Jen zpovzdálí sledovala, jak si děti mezi sebou vytvářejí skupinky kamarádů. Emma byla až bolestně nesmělá, a to ostatním znesnadňovalo navázat s ní kontakt. A pak, když jí bylo osm, nastoupila do školy i její sestra Harriet, pětiletá holčička plná života. Na každé dítě ve svém okolí působila jako přirozený magnet. Možná za to mohly její zlatavé lokýnky a tváře, ve kterých se dělaly díolíčky. Ale spíš to byla Harrietina osobnost, která už tehdy zářila do všech stran. Přestože byla tak malá, snažila se Emmu vzít mezi své kamarády. Vníkala, že její sestra je osamělá. Ale o to víc se Emma cítila jako páté kolo u vozu. Nemělo by to snad být

naopak? Neměla by se starší sestra snažit pomáhat té mladší, aby zapadla mezi vrstevníky?

Když se teď Emma dívala za Tatjanou a ostatními matkami, opět ji zasáhl tentýž spalující pocit vlastní neschopnosti a trapnosti. Představovala si, jak ji Harriet postrkuje směrem ke skupině. „No tak, jdi za nimi, prostě se k nim přidej.“

Místo toho ale zůstala stát na místě a všechny staré nejistoty v ní začaly znovu ožít. Věděla, že když vezl Islu do školy Dele, žádný problém neměl. Po návratu pokaždé vyprávěl, co mu ta která maminka povídala. On byl vlastně vždycky oblíbený, působil uvolněně, a nejspíš právě to se na něm lidem líbilo. A Harrietino energické vystupování fungovalo zrovna tak, hlavně vůči dětem. Když se poprvé setkali s Islou při krátké úvodní návštěvě v pěstounské rodině, přilezlo děvčátko přímo k Deleovi. Sociální pracovníci to překvapilo. Isla bývala obvykle v přítomnosti mužů bázlivá, protože byla zvyklá jenom na matku a na babičku. Emma si vybavovala, že pocítila osten žárlivosti. To bylo opravdu hloupé. Ale zoufale si přála, aby ji Isla milovala tolik, jako ona chtěla milovat ji. Jaké barvy se budou Isle líbit? A jaké vůně? Chtěla by, aby její budoucí matka nosila vlasy do culíku, nebo rozpuštěné?

Sledovala, jak Isla šplhá Deleovi na klín, a začínala litovat, že si na sebe vzala světle modrý svetr a džíny. Měla si spíš vybrat nějaké pestřejší barvy? Dele měl na sobě bílou košili. Dočetla se, že malé děti mají rády černou a bílou. Nebo se moc výrazně navoněla?

Pak se ale Isla otočila a vztáhla k Emmě své baculaté ručičky.

„Chce, abyste ji pochovala,“ řekla pěstounka, která se o Islu posledních šest měsíců starala.

Emma vzala Islu do náruče. Holčička si zabořila tvářičku do měkké vlny jejího svetru a hleděla na ni velkýma hnědýma očima.

A bylo to: láska na první pohled. Nikdy předtím se Emma necítila tolik přijímaná, potřebná a milovaná.

Teď pozorovala Islu, jak si hraje s kamarádkou Tegan. Jako kdyby na sobě ucítila matčin pohled, přestala si Isla hrát, otočila se na Emmu a zářivě se na ni usmála. Emma se na ni také usmála a srdce jí poskočilo radostí. Celá tahle šaráda na školním hřišti... na ničem z toho doopravdy nezáleželo. Důležité bylo jen to, jak se na ni Isla právě dívala.

Pak na sobě ucítila pohled někoho dalšího.

Byla to Tatjana. Skutečně se zatvářila nesouhlasně poté, co se Emma s Islou objaly, nebo si to Emma jenom namlouvala?

Ve škole zazvonilo, a když se Emma znovu podívala na Tatjanu, měla žena ve tváři úsměv.

Ano, určitě se jí to jenom zdálo.

5

Pondělí 14. září

v 9.30

Vítejte ve facebookové skupině Maminky z Forest Grove

*Domov pro maminky a babičky, které pečují o to,
aby život našich dětí v našem krásném městečku byl
co nejvíce přirozený, bezstarostný a tvořivý.
(Založila Kitty Fletcherová, světově známá
vychovatelka propagující holistický přístup)*

Uzavřená skupina: 500 členů

Malorie Caneová

Chci využít příležitosti a vyjádřit velké poděkování matce, která zaparkovala přímo před vjezdem do garáží na Birch Road a zablokovala tak vjezd stěhovacímu vozu. Pro nové obyvatele, kteří se přistěhovali a bydlí vedle mě a Grahama, to nebylo zrovna pěkné uvítání.

Rebecca Feineová

Nejlepší je začít nový týden trochou pasivní agrese, že, Malorie!

Belinda Bellová

Nechte mě hádat – zase jedna matka, co si myslí, že když veze dítě do školy, má na silnici absolutní přednost. Už toho mám plné zuby, vždyť kolik aut parkuje na okrajích trávníků a na cestičkách kolem! Co si ti lidé myslí? Ničeho si nevází, jsou to ignoranti a naprostí sobci!

Lucy Croninová

Souhlasím, Belindo. Já zkrátka nechápu, proč rodiče s dětmi nechodí do školy pěšky, jako to děláme my. V ulicích kolem školy je to ráno co ráno neúnosné. Nedejbože, aby tam někdy potřebovala projet sanitka. Co tu bydlím, už jsem to nesčetněkrát nadnesla na městské radě, ale bylo to k ničemu!

Kitty Fletcherová

Máš úplnou pravdu, Lucy! Začít den svižnou procházkou po lese je pro dítě to nejlepší! Prokázalo se, že pravidelný pobyt venku zlepšuje kognitivní funkce i náladu. Až příliš dětí dnes bojuje s poruchou způsobenou nedostatkem pobytu v přírodě.

Lucy Croninová

Přesně tak, Kitty! Vůbec nepochybuji o tom, že právě téhle matce je tohle všechno šumafuk. Chudák její dítě, nejspíš trčí celý den doma na iPadu.

Rebecca Feineová

Brzděte, brzděte!